

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 215/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Vajdom, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 CoD 4/2016 z 29. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 CoD 4/2016 z 29. júna 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 D 363/2013-235 zo 14. decembra 2015 v dedičskej veci po poručiťovi [REDAKOVANÉ], naposledy bytom [REDAKOVANÉ], ktorý zomrel [REDAKOVANÉ] bez zanechania závetu a listiny o vydedení. Ide o konanie o novoobjavenom majetku, pričom krajský súd napadnutým uznesením rozhodoval o odvolaní sťažovateľa ako dediča proti uvedenému uzneseniu okresného súdu.

Sťažovateľ sa v odôvodnení sťažnosti obmedzil iba na citácie judikatúry ústavného súdu týkajúce sa práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie s dôrazom na požiadavku riadneho a presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Ďalej len uviedol, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je nepresvedčivé a arbitrárne, pretože krajský súd sa riadne nevysporiadal so všetkými jeho námietkami prednesenými v odvolacom konaní.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že napadnutým uznesením krajský súd porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby mu prikázal zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, pričom nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v zákone. Krajský súd vo svojom uznesení uviedol:

«11. Odvolací súd konštatuje, že v rámci ustálenia predmetu dedenia si súd prvej inštancie vyžiadal aktualizované podklady z príslušnej Správy katastra a následne vymedzil majetok poručiteľa údajmi katastra nehnuteľností. Pri určení hodnoty majetku poručiteľa rešpektoval princíp nadobúdania dedičstva smrťou poručiteľa. Tento princíp však nevyplýva z ust. § 460 Občianskeho zákonníka tak ako to už uviedol odvolací súd vo svojom uznesení sp. zn. 6 CoD/10/2015 zo dňa 29. 07. 2015, ale právnych predpisov platných ku dňu smrti poručiteľa, t. j. ku dňu [REDACTED].

12. Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, navrhovateľka [REDACTED] sa v prejednávacom prípade domáhala prejednávania novoobjaveného majetku po poručiťovi [REDACTED], ktorý zomrel dňa [REDACTED], naposledy bytom [REDACTED]. Základné dedičské konanie prebehlo po poručiťovi na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. D/224/1945. V tomto konaní však neboli prejednané nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. [REDACTED], zapísané na LV č. [REDACTED], LV č. [REDACTED] a LV č. [REDACTED] a tiež nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k.ú. [REDACTED], zapísané na LV č. [REDACTED].

13. Krajský súd potvrdil ako vecne správny výrok o určení všeobecnej ceny majetku poručiťeľa, pasív a čistej hodnoty poručiťeľa, ktorého správnosť skonštatoval odvolací súd

aj vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí a z tohto názoru vychádzal aj okresný súd vo výrokovvej časti č. I.

14. Podľa § 859 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa pri dedení použije právo platné v deň smrti poručiteľa.

15. Dedičstvo po poručiteľovi, ktorý zomrel ešte za platnosti bývalého uhorského práva v právnej oblasti Slovenska, treba prejednať podľa vtedy platného zákonného článku XVI/1894. Účastníkmi konania sú osoby, ktoré po poručiteľovi podľa vtedy platného práva dedili. Ak jediný takto legitimovaný dedič medzitým tiež zomrel, ale už za platnosti Občianskeho zákonníka z roku 1950 (zákon č. 141/1950 Sb.), účastníkmi konania sú jeho dedičia podľa ustanovení tohto zákonníka, konkrétne jeho ust. § 503 ods. 1; teraz ust. § 859 ods. 1 Občianskeho zákonníka - pozn. odvolacieho súdu; pozri V 55/1971.

16. Podľa tohto právneho predpisu treba posudzovať aj právne účinky dedenia. „Dedič nadobudne dedičstvo smrťou zostaviteľa z moci zákona bez akéhokoľvek svojho pričinenia.“ Zákony platné na Slovensku a Podkarpatskej Rusi neznajú spočívajúcu pozostalosť (*hereditas iacens*); dedenie sa deje *ipso iure* a tak možnosť vykonávať dedičské práva nie je viazaná na súdne odovzdanie pozostalosti (tento záver vyplýva zo zásadného rozhodnutia bývalej uhorskej kráľovskej Kúrie uverejnené v diele: *Zásadné rozhodnutia býv. uh. kr. Kúrie (do 28./X.1918) a Najvyššieho súdu Československej republiky (do r. 1926) vo veciach občianskych z oboru práva súkromného platného na Slovensku a Podkarpatskej Rusi* (nakladateľ: Právnická jednota na Slovensku v Bratislave: 299).

17. V prípade, ak ide o dedičstvo po poručiteľovi, ktorý zomrel v roku 1945, postupuje sa podľa v tom čase platného práva, ktorým je Uhorské obyčajové právo obsiahnuté v Dočasných súdnych pravidlách navrhnutých Judexkuriálnou konferenciou z roku 1861, ktoré súdna prax rešpektovala. Toto právo je poznačené dobou, v ktorej vzniklo, najmä spoločenským a hospodárskym poriadkom, avšak so zreteľom na ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 859 ods. 1 Občianskeho zákonníka) ho treba na Slovensku uplatňovať aj dnes, ak ide o dedičstvo po poručiteľovi, ktorý zomrel pred 01. 01. 1951. Vychádzajúc z § 9 Dočasných pravidiel Judexkuriálnej konferencie, ak niet závetu, prichádzajú do úvahy dedičia v tomto poradí: v prvom rade dedia zákonné deti poručiteľa, ak by niektoré z detí nežilo a zanechá potomkov, títo potom dedia podiel, ktorý by na takéhoto dediča pripadol, čiže v prvom pokolení dedí každý rovnakým pomerom

a v ostatných pokoleniach sa dedí to, čo na takého dediča pripadá. Táto skupina dedičov sa podobá prvej skupine teraz platného zákona s výnimkou, že manželka poručiteľa v tejto skupine nededí. Tak ako zdôraznil odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí pri tejto skupine sa zvyrazňuje dedičský príbuzenský zväzok a pri dedení zo zákona všeobecne dedia spravidla iba osoby, ktoré spája zväzok „zákonného pokrvstva“. Pri prejednávaní dedičstva podľa práva platného pred rokom 1951, preto okresný súd správne skúmal otázku manželského pôvodu detí, keď za manželské bolo možné pokladať iba také dieťa, ktoré sa narodilo po uzavretí zákonného alebo domnelého manželstva. Zároveň však treba dodať, že dieťa z manželstva domnelého a dieťa uzákonené dodatočným manželstvom bolo tak otcovskými ako aj materskými príbuznými v rovnakom dedičskom zväzku ako dieťa zákonné (manželské).

18. Dedí sa teda vždy podľa toho práva, ktoré bolo platné na našom území v deň smrti poručiteľa. Pri dedení podľa dedičských skupín sa postupuje vždy tak, že nasledujúca dedičská skupina nastupuje len ak sú z dedenia vylúčení dedičia predchádzajúcej skupiny, napr. ak títo už nežijú,

19. Z uvedeného vyplýva, že okamih poručiteľovej smrti je rozhodujúci nielen pre zistenie okruhu dedičov, ale aj momentu nadobudnutia dedičstva, ktoré sú stanovené zákonom. Hoci sa smrť poručiteľa všeobecne preukazuje úmrtným listom alebo rozhodnutím súdu o vyhlásení za mŕtveho a v prípade jeho detí rodnými listami, nemožno súhlasiť s tvrdením odvolateľa, že okresný súd v prejednávanej veci nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu a nevykonal žiadne dokazovanie vo vzťahu ku skúmaniu otázky manželského pôvodu detí poručiteľa. Z obsahu spisového materiálu vyplývajú skutočnosti uvádzané okresným súdom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ohľadne zisťovania okruhu dedičov po poručiteľovi [REDAKOVANÉ], zomr. [REDAKOVANÉ]. Súd vykonal v tomto smere dokazovanie, keď vychádzal jednak z čestného prehlásenia dedičky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zo dňa 13.11.2015, (č. l. 225 až 226 spisu), ktorá v ňom uviedla, že priame dedičky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] pochádzajú (boli narodené) z manželstva poručiteľa [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Okresný súd toto jej tvrdenie považoval za dôveryhodné, a to najmä s prihliadnutím na obsah súdneho rozhodnutia Okresného súdu

Ružomberok sp. zn. D/224/1945, pod ktorou spisovou značkou prebiehalo základné dedičské konanie po poručiteľovi [REDAKOVANÉ]. Okrem toho, rovnaká skutočnosť vyplýva aj z obsahu súdneho spisu (Zápis o smrtnom prípade) Okresného súdu Ružomberok sp. zn. D/175/1948, ktorým bolo vykonané základné dedičské konanie po dcére poručiteľa [REDAKOVANÉ], zomr. [REDAKOVANÉ]. Právny zástupca dediča [REDAKOVANÉ] tiež uviedol, že neb. [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], zomr. [REDAKOVANÉ], pochádza z manželstva poručiteľa a [REDAKOVANÉ].

20. V zmysle ust. § 125 O. s. p. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Treba pritom zdôrazniť, že v citovanom zákonom ustanovení sa jedná iba o výpočet najbežnejšie používaných dôkazných prostriedkov, ktorý nie je konečný. Ustanoveniu § 125 O. s. p. teda neodporuje, aby na zistenie skutočného stavu veci boli využité i také dôkazné prostriedky, ako napr. písomné čestné vyhlásenie účastníka na výzvu súdu (obdobne pozri R 26/1987). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo okruh dedičov po poručiteľovi považoval za nesporne zistený v kontexte všetkých ostatných vykonaných dôkazov, ktoré v ňom uviedol. Za uvedeného stavu odvolací súd konštatoval nedôvodnosť námietky odvolateľa, že okresný súd nevykonal všetky dôkazy potrebné na riadne zistenie skutkového stavu veci.

21. Okresný súd správne postupoval, keď pri aplikácii ust. § 859 Občianskeho zákonníka citovaného vyššie otázku dedičskej postupnosti riešil v zmysle § 9 Dočasných súdnych pravidiel Judexkuriálnej konferencie, v zmysle ktorých, ak niet závetu, prichádzajú do úvahy dedičia v tomto poradí: v prvom rade dedia zákonné deti poručiteľa, ak by niektoré z detí nežilo a zanechá potomkov, títo potom dedia podiel, ktorý by na takéhoto dediča pripadol, čiže v prvom pokolení dedí každý rovnakým pomerom a v ostatných pokoleniach sa dedí to, čo na takého dediča pripadá. V prejednávanej veci bolo zistené, že v súčasnosti už nežije ani jedna z piatich dcér poručiteľa [REDAKOVANÉ], keď 1/ [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], rodné číslo nezistené, naposledy bytom [REDAKOVANÉ], zomrela [REDAKOVANÉ], 2/ [REDAKOVANÉ]),

██████████, nar ██████████, rodné číslo nezistené, naposledy bytom ██████████, zomrela ██████████, 3/ ██████████, nar. ██████████, r. č. ██████████, naposledy bytom ██████████, zomrela ██████████, 4/ ██████████, nar. ██████████, r.č. ██████████, naposledy bytom ██████████, zomrela ██████████, 5/ ██████████, nar. ██████████, rodné číslo nezistené, naposledy bytom ██████████, zomrela ██████████. V čase smrti poručiteľa (t. j. ku dňu ██████████) však všetky jeho deti žili. Ako už bolo uvedené vyššie aj podľa práva platného v čase smrti poručiteľa ██████████ sa dedičstvo nadobúdalo smrťou poručiteľa. Z uvedených skutočností vyplýva záver, že okresný súd postupoval správne, keď dodatočne prejednaný majetok po otcovi piatich priamych dedičov (jeho dcér) vydal do dedičstva po nich s nutnosťou uskutočnenia tzv. dodatočného dedičského konania. Za daného skutkového stavu totiž súd nemohol súd potvrdiť nadobudnutie dedičstva ich právnym nástupcom uvedeným v napadnutom rozhodnutí. Námietka odvolateľa, že namiesto piatich nebohých dcér poručiteľa ██████████ mali v tomto konaní dedič žijúci potomkovia neb. ██████████ je preto nedôvodná.

22. Pokiaľ odvolateľ namietal, že bolo povinnosťou súdnej komisárky ██████████ upozorniť dedičov, že majú uzatvoriť dedičskú dohodu a notárka tak neurobila, zo zápisnice o pojednávaní v predmetnej dedičskej veci zo dňa 08. 01. 2015 vyplýva, že pre neúčast' účastníkov konania ██████████, ██████████, ██████████ a ██████████, ktorí boli o termíne pojednávania upovedomení a ktorí svoju neúčast' riadne neospravedlnili, nebolo možné uzatvoriť ohľadne predmetu tohto konania dedičskú dohodu, preto podľa § 175q ods. 1 písm. d) O. s. p. súd v uznesení o dedičstve potvrdí nadobudnutie dedičstva podľa dedičských podielov, ak medzi účastníkmi nedôjde k dohode, alebo vykoná vyporiadanie medzi dedičmi a rozhodne o tom, čo ktorý z dedičov nadobudol tak ako to vyplýva z dôvodov napadnutého rozhodnutia (č. l. 131 spisu). Postup súdu v tejto dedičskej veci vydaním uznesenia podľa ust. § 175q ods. 1 písm. d) O. s. p. bol preto správny.

23. Rovnako námietka odvolateľa, že ██████████ nepatrí odmena v sume 96,72 Eur, ktorá jej bola priznaná okresným súdom, nakoľko bola vypočítaná z nesprávneho výpočtového základu, neobstojí.

24. Podľa § 12 ods. 2 vyhlášky MS SR č. 31/1993 Z. z. o odmenách a náhradách notárov v platnom znení, ak je predmetom konania o dedičstve majetok poručiteľa, ktorý sa objavil po právoplatnosti uznesenia, ktorým bolo konanie o dedičstve skončené, základom odmeny súdneho komisára za úkony vykonané v tomto konaní, je všeobecná hodnota tohto majetku. Všeobecná hodnota majetku poručiteľa bola v tomto konaní stanovená na sumu 961,88 Eur. V zmysle ust. § 13 ods. 1 cit. vyhlášky odmena uvedená v § 12 ods. 1 a 2 je z prvých 3.300,00 Eur základu 2%, najmenej 23,00 Eur. Keďže 2% zo sumy 961,88 Eur predstavujú 19,24 Eur, okresný súd postupoval správne a v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami vyhlášky č. 31/1993 Z. z., keď stanovil odmenu notárky v minimálnej sume 23,00 Eur. Hotové výdavky vo výške 57,60 Eur pozostávajúce z poštovného, vynaložené súdnou komisárkou počas celého konania vyplývajú z obsahu spisového materiálu. Zároveň notárka preukázala, že je platiteľom DPH, ktorá jej prináleží zo súčtu uvedených súm vo výške 20% z odmeny a hotových výdavkov vo výške 16,12 Eur (§ 18 ods. 1 písm. a) cit. vyhl.), pričom základ odmeny bol vyúčtovaný v súlade s ust. § 22 cit. vyhlášky a nárok na úhradu DPH vyplýva z ust. § 23 vyhlášky MS SR č. 31/1993 Z. z. Aj v tejto časti je teda rozhodnutie okresného súdu vecne správne.

25. Zároveň z výrokovvej časti predmetného rozhodnutia, konkrétne v jeho druhom odseku, v časti III. vyplýva, že pokiaľ dedičia medzičasom už zaplatili trovy notárke, potom týmto je ich uložená povinnosť voči notárke považovaná za splnenú. Ak teda dedičia na pojednávaní konanom dňa 08. 01. 2015 zaplatili notárke odmenu, (čo vyplýva zo zápisnice o pojednávaní z uvedeného dňa), predmetná povinnosť voči notárke je považovaná za splnenú.

26. Nehnutelnosti notárka rozdelila podľa svojho uváženia, tak ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Keďže na pojednávaniach v predmetnej dedičskej veci konaných v dňoch 18. 12. 2014 a 08. 01. 2015 sa všetci dedičia nedokázali dohodnúť o celom predmete novoobjaveného majetku a uzavrieť jednotnú dedičskú dohodu podľa § 482 Občianskeho zákonníka, súd v zmysle ust. § 483 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ust. § 175q ods. 1 písm. d) O. s. p. bol povinný potvrdiť nadobudnutie tohto dedičstva všetkým priamym - bezprostredným dedičom poručiteľa vo veľkosti ich zákonných dedičských podielov, tak ako to vyplýva z výroku napadnutého rozhodnutia. Zároveň okresný súd v dostatočnom rozsahu, na str. 13 a 14 svojho

rozhodnutia (č. l. 247-248 spisu) podrobne uviedol dôvody a svoje úvahy, ktoré ho viedli pri prerozdelení novoobjaveného dedičstva, resp. jeho potvrdení pre jednotlivých priamych bezprostredných dedičov poručiteľa s odkazom na príslušnú právnu úpravu. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je v tejto časti vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia v predmetnej časti (§219 ods. 2 O. s. p.).

27. Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že do obsahu práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV, ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov. Z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 115/03 zo dňa 03. 07. 2003 tiež vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzanými účastníkmi. Preto odôvodnenie všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je právo na odôvodnenie rozhodnutia, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. (v spojení s ust. § 167 ods. 2 O. s. p. - pozn. odvolacieho súdu). Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že prvoinštančný súd napadnuté uznesenie odôvodnil v súlade s uvedenými zákonnými ustanoveniami. Okresný súd v prejednávanej veci na základe vykonaného dokazovania zistil správne skutkový stav a následne vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 132 O. s. p. a aj správne vo veci rozhodol.

28. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd uznesenie okresného súdu v predmetnej dedičskej veci v celom rozsahu (t.j. vo výrokoch I. a II. a tiež v závislých výrokoch III. a IV. - keď výrok IV. rozhodnutia zodpovedá ust. § 146 ods. 1 písm. a) O. s. p.) ako vecne správne potvrdil.»

Skutkové a právne závery krajského súdu sú v napadnutom uznesení zdôvodnené riadne, presvedčivo a vyčerpávajúco, uznesenie nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľa, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Sťažovateľ v sťažnosti len poukázal na príslušnú judikatúru ústavného súdu a uviedol svoje tvrdenie o nepresvedčivosti a arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia, avšak toto nepodložil žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami. Ústavný súd tak vyhodnotil jeho argumentáciu odôvodňujúcu porušenie jeho práv ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017